

In memoriam Árvai Sándor – 1950–2022

KEDVENC DALA: ZORÁN – KELL OTT FENN EGY ORSZÁG

Nyomdász és tanár, sokak által ismert, tisztelt és szeretett ember. Jó humora volt, ami egész életében végigkísérte. Negyvennyolc éven át élt nagy szeretetben Mártával, a feleségével. Kettő gyermekük született, Szilvia és Sándor. Lánya is a nyomdászszakmát választotta élethivatásául. Nagyon jó férj, apa, nagypapa volt.

Túrkevényen született, szerető családban nevelkedett fel. 1964-ben az Athenaeum Nyomdába került kéziszedő szakmunkástanulónak, 1967-ben végzett, és itt folytatta a szakmát.

1977-ben jelent meg az első kötet a 23 db-ból álló Babits minikönyvsorozatból, ezeket Árvai Sándor szedte, korrigálta és tördelte oktatójával Gábor Elekkel együtt, akivel élete végéig ápolta barátságát. A 4×5 cm-es minikönyvet az Athenaeum Nyomda kivitelezte, nem került kereskedelmi forgalomba, de minden végzős diák ballagási tarisznyájába belekerült. Az utolsó kötet 1996-ban jelent meg, Török Szofi naplója címmel.

Sándor szerette a sportot, az Athenaeum Nyomda sportfelelőse volt. Sportversenyeket szervezett a nyomdászok ünnepén, a János-ünnepélyen, innen mindig kupával tértek haza a dolgozók.

Később az Athenaeum Nyomda emlékét ápolta, minden évben hatalmas nagy lelkesedéssel szervezte meg a nyomda dolgozóinak baráti találkozóját.

1989-től főoktató a Tótfalusi Kis Miklós Nyomdaipari Szakközépiskola szedőtermében. Rendkívül igazságos volt, mindig kiállt az embereiért, és mindezt állandó jókedvvel tette. A diákjai nagyon szerették őt.

Munka mellett jelesre érettségizett, majd továbbtanult. Két diplomát szerzett, szintén jeles eredménnyel, mindezt önerőből, munka és család mellett.

Iskolaigazgatóként ment nyugdíjba. Szaktudása kiváló volt. A munkatársakkal élete végéig tartotta a kapcsolatot. Barátságos, közvetlen, vidám, szeretetreméltó, határozott ember volt. Két nyomdaipari tankönyvet írt, amelyek 2009-ben és 2010-ben jelentek meg.

Aktív pályafutása alatt már több tanfolyamon is tanított, és betegsége ellenére rendületlenül folytatta az oktatást segítő munkáját.

Nyugdíjas éveiben is vizsgafeladatokat készített a végzős nyomdászok számára, vizsgáztattott, és szinte minden osztálytalálkozóra elment, amire a tanulói meghívták. Élete utolsó évében még betördelt egy Babits-kötetet.

Tizenkét évig küzdött a rákkal, betegségét méltósággal viselte. Nagy harcos volt, mindig meg akart gyógyulni, súlyos betegsége ellenére teljes életet élt. Csak a nagyon közeli barátok és a család tudott a betegségéről. Felesége ápolta az utolsó pillanatig. Emlékét mindörökké megőrizzük!